

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ nhật, ngày 26/03/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1199

“LÂM CHUNG PHẢI NÊN BIẾT!”

Đề tài ngày hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta những điều cần phải biết khi lâm chung. Chúng ta đã không ít lần đưa tiễn người thân, nhiều lần chúng ta cũng không biết phải làm gì để có thể giúp đỡ họ. Khi học bài này, tôi cảm thấy rất hối tiếc vì khi Mẹ vợ tôi sắp mất tôi đã không thể dành nhiều thời gian chuyên tâm niệm Phật cho bà. Khi đó tôi mới nhỏ rằng, tôi ngồi hộ niệm khoảng hơn hai giờ thì máu ở chân răng ra nhiều nên tôi phải đi ra ngoài. Ban đầu sắc thái trên mặt của bà rất tốt, sau đó có một ban hộ niệm đến, họ ồn ào, xao động nên họ làm đảo lộn tất cả. Chúng ta phải cẩn trọng! Khi trong nhà có người mất, chúng ta chỉ nên thông báo đến những người biết cách niệm Phật. Chúng ta không nên thăm khám cơ thể người mất, không cần dò tìm xem nơi nào trên cơ thể họ còn nóng, chúng ta chỉ cần nhìn qua sắc diện là chúng ta có thể nhận biết được người đó có thể vãng sanh hay không.

Hòa Thượng nói: **“Trong tất cả pháp môn của nhà Phật, chỉ riêng pháp môn niệm Phật không cần đoạn mà chỉ cần phục phiền não, nếu phiền não không còn dứt khởi thì chúng ta có thể đời nghiệp vãng sanh. Chúng ta muốn hàng phục phiền não thì ngay trong cuộc sống hàng ngày chúng ta phải giữ được tâm mình tâm bình, khí hòa. Bình thường chúng ta không chú ý hàng phục phiền não, khi lâm chung nghiệp chướng hiện tiền thì chúng ta rất khó thực hiện điều này. Chúng ta đừng cầu không có chướng ngại, chướng ngại là việc bình thường vì nhiều đời, nhiều kiếp chúng ta đã chướng ngại người”**. Trong cuộc sống thường ngày chúng ta phải tập tan nhạt dần với mọi cảnh duyên. **“Đời nghiệp”** là mang theo nghiệp cũ vãng sanh. **“Nghiệp cũ”** là nghiệp chúng ta tạo khi chúng ta chưa phát tâm niệm Phật.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta sắp lâm chung, các căn của chúng ta suy yếu nên chúng ta rất dễ sinh phiền não. Nếu chúng ta không làm chủ được chính mình, chúng ta vẫn dễ tập khí sai sự vậy thì sự việc này rất phiền phức!”**. Khi chúng ta lâm chung mất mồi, tay yếu chúng ta cầm món đồ cũng không vững nên chúng ta rất dễ khởi phiền não. Người xưa nói:

“Với người thì khoan dung, tha thứ đến ba phần, với tập khí của mình thì chúng ta nhất định phải đuổi cùng, diệt tận”. Nếu chúng ta còn minh mẫn mà chúng ta không điều phục được tập khí xấu ác thì khi các căn suy yếu, mắt mờ, tai điếc thì chúng ta rất khó làm được điều này.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta lơ là, bỏ qua tập khí nhỏ thì chúng ta có thể bỏ qua cơ hội vãng sanh ngay trong đời này! Việc này vô cùng đáng tiếc!”**. Hàng ngày, chúng ta phải điều phục tâm, điều phục tập khí không để chúng dấy khởi. Tội chúng ta dễ phạm nhất là nói dối. Chúng ta thường nói lời không thật để chúng ta được việc. Nếu lời nói của chúng ta không còn chân thành thì chúng ta đã phạm phải khẩu nghiệp. Ngày ngày, chúng ta đều phạm giới trộm cắp, giới nói dối. Trong nhà Phật, nếu tăng chúng nào làm vỡ một chiếc chén thì người đó phải tự dùng tiền đi mua chiếc khác. Những người ở trong chùa, dù bị bệnh rất nặng, khi nghe thấy hai tiếng chuông thì họ phải ngồi dậy niệm Phật, sau đó mới được nằm tiếp. Giới luật của tăng chúng rất nghiêm.

Hàng ngày, tập khí xấu ác của chúng ta có muôn hình, vạn trạng, nếu chúng ta không tập đối trị thì khi sinh tử đến chúng ta không thể đối trị được chúng. Chúng ta phải tập làm những việc lợi ích chúng sanh, đuổi cùng diệt tận những tập khí, phiền não. Chúng ta đã học sắp xong 1200 đề tài, chúng ta quán sát xem những tập khí của chúng ta đã giảm đi chưa hay chúng vẫn đang hiện hữu. Nếu những tập khí của chúng ta vẫn đang hiện hữu thì đời này chúng ta đã uổng phí cơ hội vãng sanh Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta lâm chung, khoảnh khắc của hơi thở cuối cùng sẽ quyết định chúng ta sẽ sinh về đâu. Nếu khoảnh khắc sau cùng đó, chúng ta đề khởi được chánh niệm, đề khởi được câu “A Di Đà Phật” thì chúng ta liền có thể vãng sanh”**. Chúng ta tu tập cả một đời chỉ là chúng ta luyện binh. Chúng ta chiến đấu là vào giây phút sau cùng, chúng ta có thể đề khởi được câu **“A Di Đà Phật”!**

Hòa Thượng nói: **“Trong “Kinh Vô Lượng Thọ” Phật nói 48 nguyện, trong đó có nguyện là khi lâm chung, nếu chúng ta có thể đề khởi được từ một niệm đến mười niệm thì chúng ta nhất định có thể vãng sanh”**. Khi chúng ta lâm chung nếu nghiệp chướng hiện tiền, chúng ta còn tình chấp thì chúng ta sẽ không chấp nhận để ra đi. Cho dù chúng ta cố bám víu, níu kéo sự sống thì chúng ta vẫn phải ra đi. Nếu khi đó chúng ta khởi lên niệm tham ái, niệm sân thì chắc chắn chúng ta đi vào ác đạo. Hàng ngày, chúng ta phải tập khởi chánh niệm, giảm đi niệm danh lợi, hư ảo. Hòa Thượng nhắc: **“Chúng ta chỉ cần tận tâm tận lực làm không cần phải**

wướng bện ở trong tâm. Nếu chúng ta tận tâm, tận lực làm mà việc không thành thì đó là chúng sanh nơi đó chưa đủ phước". Chúng ta không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta sẽ không có phiền não.

Hòa Thượng nói: "*Niệm sau cùng là điều then chốt, quyết định việc chúng ta có thể vãng sanh hay không! Bình thường chúng ta chỉ luyện binh, khi lâm chung mới là lúc chúng ta chiến đấu. Nếu chúng ta hy vọng niệm sau cùng là một câu "A Di Đà Phật" thì hàng ngày chúng ta phải chuyển đổi tất cả niệm danh lợi, tư lợi thành niệm "A Di Đà Phật"*. Khi lâm chung chúng ta phải chiến đấu với tập khí, phiền não. Nếu tâm chúng ta chân thành, thanh tịnh thì sau khi chúng ta hộ niệm cho người mới mất hơn tám giờ thì khuôn mặt của họ sẽ chuyển đẹp hơn. Người vẫn còn thân trung ấm thì trên mặt của họ vẫn còn hiển cảm xúc. Khi thân trung ấm hoàn toàn đi thì vẻ mặt sẽ biểu hiện một cách bình thường không còn lo nghĩ, vương bện.

Hòa Thượng nói: "*Người bình thường ra đi đều có thân trung ấm. Khi chúng ta làm ma chay cho thân bằng quyến thuộc chúng ta phải rõ điều này! Khi một người vừa dứt hơi thở mà chúng ta niệm Phật cho họ thì sau hơn tám giờ, biểu hiện trên mặt của họ liền có thay đổi. Tuy rằng họ không thể nói, nhưng nhìn biểu hiện trên mặt của họ chúng ta biết họ an lạc hay lo buồn, bện tâm. Nếu thần thức của họ hoàn toàn đi rồi thì vẻ mặt của họ sẽ hồi phục bình thường, không còn biểu hiện cảm xúc*". "*Thân trung ấm*" chính là khoảng thời gian linh hồn khi vừa rời thân xác, chưa đi thọ sanh. Khoảng thời gian này, trên Kinh Phật nói thường là 49 ngày, sau 7 tuần thất thì linh hồn sẽ đi đầu thai.

Hòa Thượng nói: "*Trên Kinh Phật nói, có hai hạng người không có thân trung ấm, vừa dứt hơi thở thì họ đã đi. Một hạng người là đại thiện nhân, họ sinh về cõi Phật hoặc sinh về cõi Trời. Một hạng người là đại ác, vừa dứt hơi thở thì họ đi thẳng vào Địa ngục. Ngoài hai loại người này ra thì thấy đều có thân trung ấm. Thời gian của thân trung ấm dài hay ngắn không cố định*".

Hòa Thượng nói: "*Khi chúng ta lâm chung, chúng ta đau đớn giống như con rùa đang sống bị kéo ra khỏi chiếc mai. Đây là nỗi thống khổ vô cùng khó tả của người đang lâm chung nên chúng ta vạn nhất không nên đụng chạm vào cơ thể họ. Chúng ta đụng chạm vào cơ thể họ thì chúng ta dễ làm họ sinh tâm sân hận*". Nếu một người sắp mất hoặc người mới mất chưa đến 12 giờ thì chúng ta không nên chạm vào cơ thể họ.

Hòa Thượng nói: **“Trên sách “Sức Chung Tân Lương” nói, trong 12 giờ đồng hồ, chúng ta không nên đụng chạm vào cơ thể người sắp mất hoặc mới mất. Sau 12 giờ, khi thần thức hoàn toàn thoát khỏi, chúng ta có thể đụng chạm vào cơ thể họ. Có người vô tri, họ nghe trên Kinh nói rằng, người vãng sanh sẽ đi từ trên đỉnh đầu, toàn thân lạnh chỉ có đỉnh đầu vẫn còn nóng nên họ sờ đỉnh đầu, đụng chạm vào thân người mới mất. Nếu chúng ta làm như vậy thì chúng ta đã lôi người mất quay trở lại và đưa họ vào ba đường ác!”**. Khi chúng ta chạm vào người mới mất thần thức họ chưa hoàn toàn rời khỏi nên họ khởi phiền não, tức giận vậy thì chúng ta đã đưa họ vào ba đường ác.

Hòa Thượng nói: **“Người khám nghiệm cơ thể người mới mất chính là oan gia trái chủ của người mới mất đến để trừng trị họ! Chúng ta nhất định không nên đụng chạm vào cơ thể người mới mất! Chúng ta khám nghiệm làm gì? Việc này không cần thiết! Chúng ta chỉ cần bình lặng quan sát thì chúng ta sẽ biết họ có ra đi an lành hay không!”**. Người lâm chung mà vãng sanh thì họ sẽ không có thân trung ấm vì vừa tắt hơi thở họ đã vãng sanh. Người đại ác cũng không có thân chung ấm vì họ vừa tắt hơi thở thì họ đã đi thẳng vào Địa ngục.

Hòa Thượng nói: **“Khi lâm chung nếu chúng ta không nắm chắc được phần vãng sanh, chúng ta nắm bất tỉnh nhân sự thì khó rồi! Ngài Lý Bình Nam nói: “Một vạn người niệm Phật chỉ có hai, ba người có thể vãng sanh”**”. Hòa Thượng nhắc chúng ta, hàng ngày, chúng ta phải chuyển đổi tạp niệm, vọng niệm thành câu **“A Di Đà Phật”**. Đây là chúng ta luyện binh. Khi lâm chung, chánh niệm hiện tiền, chúng ta có thể khởi được một đến mười câu Phật hiệu thì chắc chắn chúng ta sẽ vãng sanh.

Hàng ngày, chúng ta thường niệm tạp niệm, niệm hư ảo thì khi lâm chung chúng ta vô cùng khó khởi được chánh niệm. **“Niệm hư ảo”** là niệm danh lợi, niệm được mất, lời lỗ, hơn thua, tốt xấu. Đề tài này Hòa Thượng nhắc chúng ta những việc cần làm khi lâm chung để khi chúng ta đưa tiễn người thân, chúng ta biết cách giúp đỡ họ. Sau khi một người mất, tốt nhất là 12 giờ đầu tiên chúng ta không nên đụng chạm vào cơ thể họ. Không nên có quá nhiều người đến hộ niệm cho người mới mất vì như vậy sẽ khiến cho từ trường ở đó bị xáo động. Nếu con cái hoặc đồng tham đạo hữu niệm niệm Phật cho người mất bằng tâm chân thành, thanh tịnh thì người mất sẽ chân thật có được lợi ích!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!